

Π.ΧΟΡΝ**ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ**

(Η Γιασεμή προχωρεῖ στὸν δρόμο. Ἐξαφνα σταμάται μπροστὰ σ' ἕνα μαγέρικο καὶ διαβάζει τὴν ἐπιγραφή του.

ΓΙΑΣΕΜΗ (διαβάζοντας). «Οίνομαγειρέον δ Βάκχος»... Σούπες δραχμαὶ 2. Βραστὰ 11. «Ἐντράδες δραχμαὶ 12.»

(Φαίνεται ἀπὸ τὸ σοκάκι ὁ Τσίφης, ἕνα παιδί λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ ἡτήν. Κρυπτᾷ στὰ χλίδια τοῦ μιὰ σημείωσι. Τὴν παρακολούθει ποὺ διαβάζει καὶ ἔξαφνα τὴν διακόπτει).

ΤΣΙΦΗΣ. Βλέπω κρατιέσαι καλὰ ἀπὸ γράμματα... Τί κάνεις αὐτοῦ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τί κάνω;... Τρώω...

ΤΣΙΦΗΣ. Κάτι καλὰ λοιπὸν νὰ ξέρῃ κανεὶς γράμματα... Γρώει σελεμηδόν... Διάθασε λοιπὸν ν' ἀκούσω, γιὰ νὰ γιομίσω καὶ γὼ τὴν κοιλιά μου... "Ἔχει ἀπὸ τὰ χτές μόνο μ' ἕνα ξεροκόμματο.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μακάρι νὰ χόρταινε κανεὶς μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τ' αὐτιά...

ΤΣΙΦΗΣ. "Οσο νᾶνε παρηγοριέται γιὰ τὴν ἀμασία... Ἀφοῦ ξέρεις γράμματα δὲ μοῦ διαβάζεις αὐτοῦν... τί λέει;

(Τῆς δίνει τὴν σημείωσι).

ΓΙΑΣΕΜΗ (τὴ διαβάζει). — Ιωάννης Γεωργιάδης, δόδος Μαρσού 7.

ΤΣΙΦΗΣ. — Καὶ ποὺ νὰ θρῶ ἐγὼ τώρα τὴν δόδον Μαρσού; Μήπως τὴν ξέρεις, ἐσύ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Νὰ ρωτήσουμε κάποιον περαστικό...

ΤΣΙΦΗΣ. Μ' ἔστειλε δὲ κύρ Γιάννης δὲ ἀργολάδος νὰ τοῦ φέρω τὸ παλτό του ἀπὸ τὸ σπίτι... καὶ νὰ πῶ πώς δὲν θὰ πάγια φάγη τὸ θράδιο... "Ἔχει γκιουθετσάδα στὴν ταβέρνα τοῦ μαστρού-Θόδωρου μὲ τὴν παρέα του... Θὰ περισσέψη κανένα κόκκαλο καὶ γιὰ μένα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ τί, σκύλος εἶσαι, ποὺ θὰ γλύψης κόκκαλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Υπάρχουν σκύλοι ποὺ καλοπερνᾶνε περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Δὲν εἰδεις τώρα ποὺ τοὺς έχουν καὶ ιδιαίτερα νοσοκομεία; Αν ἀρρωστήσουμε ἐμεῖς, δὲν ρωτᾶς τί θὰ γίνουμε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Δὲν εχεις μανούλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Κάποια θὰ είχα... Δὲν θὰ ξεφύτρωνα ἀπὸ τὸ χῶμα εἰὰν τὸ χαμομῆλο... Μὰ δὲν τὴν γνώρισα... μοῦ εἴπαν πώς πέθανε πρὶν νοιώσω τὸν ἔσωτό μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως ἔχεις καὶ σὺ, κακομοίρη μου, μητριά;

ΤΣΙΦΗΣ. "Οχι, μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ είχα μιὰ γιαγιά... Πάει κι' αὐτή... Εἶνε τώρα καιρός... Τοῦδωσε γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τῇ μάνα μου..."

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἰσαι λοιπὸν, μονάχος σου στὸν κόσμο;

ΤΣΙΦΗΣ. — Είχα μιὰ γατίσα... Τὴν θρήκα μιὰ κρύα θράδια στὸν δρόμο κ' ἔκλαιγε... Τὴν πήρα μαζύ μου, τὴν ζέστανα στὸν κόρφο μου... Μὰ ύστερα τὴν χάρισα γιατὶ τὴ λυπήθηκα... Μαζύ μου θὰ φόφαγε τῆς πείνας.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Σὲ ζηλεύω ποὺ είσαι μονάχος σου στὸν κόσμο... Εσὺ τούλάχιστον δὲν ἔχεις μητριά νὰ σὲ δέρνη.

ΤΣΙΦΗΣ. Εσὺ ἔχεις μητριά;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κάθε θράδυ μεθάει καὶ μοῦ τὶς θρέχει...

ΤΣΙΦΗΣ. Πατέρα δὲν εχεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Είχα σὰν ἥμυνα μικρούλα, μὰ τὸν πέθανε αὐτὴν προκομμένη... Τὸν ἔδερνε καὶ αὐτόν...

ΤΣΙΦΗΣ. Κακόμοιρό κορίτσι μου! Καὶ πῶς σὲ λένε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ λένε Γιασεμῆ. Καὶ σένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὲ λένε Τσίφη... Ξέρω ἐγὼ πῶς μὲ θαφτίσανε; Κανένας δὲ μοῦ τὸ εἶπε... Μὰ ἔτσι μὲ φωνάζει ὅλος δὲ κόσμος στὴ γειτονιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Είμεθα δηλαδὴ καὶ οἱ δυὸ σπάνια νούμερα.

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ δὲν τὴν ἀφήνεις τὴν μητριά σου, ἀφοῦ στὶς παιζει;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ ποὺ νὰ πάω;

ΤΣΙΦΗΣ. Νάρθης μαζύ μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. "Ἔχεις, ἐσύ, μέρος ποὺ κοιμᾶσαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Μέρος;... "Άλλο τίποτα ἀπὸ μέρη... "Ολη ἡ Λήγια εἶνε δικιά μου..."

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως κοιμᾶσαι ἔξω στὸν δρόμο καὶ σὲ χτυπάῃ τ' ἀγιάζι τῆς νύχτας;

ΤΣΙΦΗΣ. "Αμ τί θαρροῦσες, πῶς ἔχω δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας; Τώρα τὸ καλοκαίρι είνε καλά, οἰκονομιέται κανείς. Καὶ τὸν χειμῶνα κάπως τὰ βολεύουμε... Νά, φέτος τὸν ἔπαιρνα δίπλα σὲ κάποιο σταῦλο... Εἶχε ἐκεῖ ἀρκετή ζεστισιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Στὸ σταῦλο θέλεις νὰ μὲ πάρης καὶ μένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ σὰν σμίξουμε μαζύ, ἔχω ἄλλα σχέδια... Θ' ἀνοίξουμε ἔνα λουστρατζίδικο καὶ θὰ κοιμόμαστε καὶ μέσα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Λουστρατζίδικο; Καὶ πῶς θὰ τ' ἀνοίξουμε;

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸ τὸ σχέδιο τὸ εἶχα ἀπὸ καιρό. "Ενα λουστρατζίδικο, ὅπου νὰ πουλᾶμε μέσα καὶ ἐφημερίδες, τσιγάρα, καραμέλες καὶ διάφορα ἄλλα ψιλοπράματα... Βγάνει λεφτά αὐτὴ δουλειά... Μὰ πῶς μποροῦσα γὰ τὴν κάνω μόνος μου, ἀφοῦ δὲν ξέρω γράμματα; Πυιδὸς θὰ κρατοῦσε τὸ κατάστιχο, τοὺς λογαριασμούς;... Τώρα είνε εὔκολο... ἀφοῦ θρήκα ἐσένα, ποὺ ξέρεις γράμματα..."

ΓΙΑΣΕΜΗ. "Ωστε τὰ γράμματα ἦταν μονάχα τὸ ἐμπόδιο;

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ θέβαια τὰ γράμματα... Τί ἄλλο;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὰ ἔχεις παράδεις;

ΤΣΙΦΗΣ (συλλογισμένος). Παράδεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Βέβαια, παράδεις... Πῶς θὰ βάλης μπροστά κουτζάμου δουλειὰ χωρὶς λεφτά;

ΤΣΙΦΗΣ (ξύνει τὸ κεφάλι του)... Μὴ σκᾶς καὶ θὰ θρεθοῦνε... Θὰ δουλέψουμε νὰ κάνουμε λεφτά... Κάνεις καμμιά δουλειὰ τώρα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τρώω ξύλο... Λίγη δουλειὰ είνε αὐτή;

"Αμα δὲν πάω τῆς μητριάς μου τούλάχιστον ἔνα είκοσιάρι... μοῦ συμπληρώνει τὰ ρέστα μὲ ξυλιές...."

"Αμα φανῶ τυχερὴ καὶ τῆς πάω καὶ παραπάνω μοῦ δίνει εύχαριστημένη νὰ μασή-

· Η Γιασεμή σταματάει μπροστά σ' ἕνα μαγέρικο ·

σω κανένα ξεροκόμυτο, λίγο τυρί... Τότε μὲ χαιδεύει κιόλας... Μὰ γὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τὰ χάδια τῆς μοῦ κάνουν πιὸ κακὸ κι' ἀπὸ τὸ ξύλο.

ΤΣΙΦΗΣ. Καλά, καὶ πῶς τὰ βρίσκεις τὰ λεφτά;
ΓΙΑΣΕΜΗ. Τὰ ζητάω ἀπὸ τοὺς καλυψός ἀνθρώπους... Καμμιά φορά καὶ ἀπὸ τοὺς κακούς... ποὺ δὲ μοῦ δίνουνε καὶ μὲ βρίζουνε... (Μιμεῖται). «Δὲν ντρέπεται ἡ μάνα σου νὰ σ' ἀφήνῃ τέτοιες δρες στοὺς δρόμους; Ποιός ξέρει τί θὰ κατανήσης;» Ισως ἔχουνε δίκηο, μὰ γιατὶ δὲν συλλογίζονται λιγάκι, πῶς ἂν εἶχα μάνα... (πάει νὰ κλάψῃ).

ΤΣΙΦΗΣ. Ζητιανεύεις λοιπόν;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τὶ νὰ κάνω, ἀφοῦ μὲ φοβερίζουν μὲ τὸ ξύλο;
ΤΣΙΦΗΣ. Κάποιος ἔμπορας μοῦ εἶπε νὰ μοῦ κάνη μιὰ μόκι' ἀπάνω στὴν εἰσπράξι νὰ μοῦ δίνῃ καὶ μένα πυσσοστά... μὰ ἔγω ἔχω ἀνοιχτῆ σὲ ἄλλες δουλειές... πουλάω ἐφημερίδες, πασσατέμπο, γυαλίζω παπούτσια... κ' ἔτοι δὲ μοῦ περισσεύει καιρός... Θέλεις νὰ πῶ γιὰ σένα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ισως ὁ Θεός νὰ σ' ἔστειλε σήμερα, γιατὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ντρέπουμε νὰ ζητιανεύω.

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίζης ἀπὸ τὸ ἔμπόριο νὰ μὴ στὰ παιρνή ἡ μητριά σου.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τότε πῶς θὰ γίνη;

ΤΣΙΦΗΣ. Νὰ φύγης ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ τὸ σκάσης... Δὲ θέλεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω γιατὶ θὰ γλυτώσω κι' ἀπὸ τὸ ξύλο... Μὰ ποῦ θὰ κοιμᾶμαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Θὰ πιάσουμε μα-

ζύ ἔνα δωμάτιο... κ' ἔτοι δὲ θὰ

κρυώνω κ' ἔγω τὸ χειμῶνα....

καὶ τὸ καλοκαίρι δὲ θὰ μὲ ξυ-

πνᾶνε οἱ πολισμάνοι στὸν πιὸ

γλυκό μου ὅπο... (Μιμεῖται).

«Σήκω ἀπὸ τὸ παγκάκι νὰ πᾶς

νὰ κοιμηθῆς σπίτι σου!... Ποῦ

κάθεσαι;» Τοὺς ἔδειξα καὶ γὼ

ἴνα σπίτι θεόρατο ποὺ βρισκό-

ται ἔκει κοντὰ καὶ τοὺς λέω:

«Ἐδῶ κάθομαι, μὰ δὲν μπορῶ

νὰ μπῶ μέσα, γιατὶ ξέχασα τὸ

κλειδί στὰ ἄλλα μου τὰ ροῦ-

χα...» (Γελάει) χά! χά! λές

πῶς ἔχω καὶ ἄλλα ἀπὸ τοῦτα

τὰ κουρέλλια ποὺ φοράω... Θέ-

λεις λοιπὸν νὰ κάνουμε μαζὸν

παρέα, νὰ γίνουμε συντρόφοι;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Θέλω, μὰ ἀν μὲ

δινακαλύψῃ ἡ μητριά μου;

ΤΣΙΦΗΣ. «Ἐννοια σου καὶ

ἔγω είμαι ἔδω. Μὴ φοβάσαι κα-

θόλου, ἀμα είσαι κοντά μου,

δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σὲ πειρά-

ξη...» Ας κοτήσῃ νὰ σηκώσῃ χέ-

ρι ἀπάνω σου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Φαίνεσαι καλὸ

παιδί... Ἀπὸ καιρὸ σὰν κάτι νὰ

μούλεγε μέσα μου πῶς θὰ σὲ

βρῶ... Σὰν κάτι νὰ ἀναζητοῦσα...

καὶ δὲ καλὸς ὁ Θεός σ' ἔστειλε

κοντά μου καὶ σ' ἔκανε ν' ἀν-

ταμωθοῦμε...

ΤΣΙΦΗΣ. Κ' ἔγω γύρευα κάποιον ποὺ νὰ ξέρη γράμματα, γιὰ νὰ μὲ συντροφέψῃ στὶς δουλειές μου... Βλέπεις ἔμένα κό-
σει τὸ κεφάλι μοῦ, ἔχω πολλὰ σχέδια στὸν νοῦ μου, μὰ πῶς νὰ τὰ βάλω σ' ἐνέργεια χωρὶς γράμματα; Τώρα βρήκα ἔσε-
να καὶ ὅλα θὰ πάνε πρίμα... Δὲ θὰ περάση χρόνος καὶ θάχου-
με ἀνοίξῃ τὸ λουστρατζίδικο... Τὰ χρήματα ποὺ θὰ κερδίζουμε,
δὲ θὰ τὰ ξοδεύουμε ὅλα, θὰ βάζουμε στὴ μπάντα, γιὰ νὰ μπο-
ρέσουμε μιὰ μέρα νὰ νοικιάσουμε τὸ μαγαζί... Είσαι λοιπὸν εὐ-
χαριστημένη;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ ρωτᾶς ἀν εἴμαι εὐχαριστημένη; Κι' αὐτὰ ἀ-
κόμα πού λές ἀν δὲν γίνουν, μοῦ φτάνει ἡ καλὴ διάθεσις, μοῦ
εἶνε ἀρκετὸ ποὺ βρήκα ἔναν ἀνθρωπὸ νὰ μοῦ δώσῃ χωρὶς νὰ
τοῦ ζητήσω.

ΤΣΙΦΗΣ. Τὶ συδόωσα; Δὲ σοῦδωσα τίποτα...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μοῦ ἔδωσες τὴν καλή σου καρδιά... Αὐτὸ ἀξί-
ζει χιλιάδες, ἔκατομμύρια... Τώρα νοιώθω πῶς ὑπάρχει Θεός,
ποὺ δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ πλάσμα του νὰ χαθῇ... (Κάνει τὸν σταυ-
ρὸ της).

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατὶ ὅλοι οἱ ἀνθρωποι μιλᾶνε
γιὰ τὸ Θεό;... Τὸν βλέπουνε; Κουβεντιάζουν καμμιὰ φορά μα-
ζύ του; «Ηθελα πολλὲς φορὲς νὰ ρωτήσω, μὰ δὲν πήγαινε
ἡ γλώσσα μου... Πές μου, ἐσύ, ποὺ ξέρεις γράμματα, σας εἰ-
παν τίποτε στὸ σκολείο γιὰ τὸ Θεό; Πῶς νὰ είνε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Είνε κάποιος ποὺ ὅλα τὰ ξέρει, ὅλα τὰ βλέπει

ΠΥΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὰ δάση τῆς κεντρικῆς Χιλῆς ζῇ ἔνα ἀπὸ τὰ παραδοξότε-
ρα πουλιά τῆς υφήλιου.

Οἱ ιθαγενεῖς Ἐρυθρόδερμοι τὸ δόνυμάζουν «Γκάϊδ - Γκάϊδ»,
καὶ μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ μέγας φυσιολόγος Δαρ-
βίνος. Εἶνε μικροῦ μεγέθους, παρόμοι μὲ δρτύκι, ἀλλὰ τὸ στή-
θος του εἶνε στολισμένο μὲ κατακόκκινα φτερά.

Τὸ «Γκάϊδ - Γκάϊδ» δὲν κελαδεῖ, ἀλλὰ κυριωλεκτικῶς..., γαυ-
γίζει! «Οταν δὲ εἶνε χαρούμενο, ίδιως ὅταν ἀπολαμβάνῃ τὴ
λιακάδα - ύστερα ἀπὸ βροχή - τὰ γαυγίσματά του εἶνε τό-
σο δυνατά, ώστε δλόκληρο τὸ δάσος ἀγαστιτώνεται!

Αρπακτικά πουλιά - κόνδορες, γεράκια κλπ., - δὲν τολ-
μοῦν νὰ τὸ πλησιάσουν, δσο γαυγίζει. «Οταν δημως σιωπήσῃ, κι'
ἀρχίσῃ νὰ ψάχνη ξένωιαστο γιὰ τὴν τροφή του, τότε γίνεται εὐ-
κολή λεία τῶν ἔχθρων του.

«Ο «Διόδων ὁ ἐστιγματισμένος» εἶνε ἔνα μικρὸ φαράκι, μή-
κους μιάμισης σπιθαμῆς περίπου. Εἶνε δημως τόσο τρομερό, ώ-
στε μπορεῖ κ' ἔξοντώνει φάλαινες, καρχαρίας κι' ἄλλα θυλάσ-
σια τέρατα μὲ εύκολια ἀπίστευτη !

Ίδου μὲ τὶ τρόπο: Τὸ φαράκι αὐτό, μπορεῖ καὶ κουλυυριάζει
σφαιρικά τὸ κορμί του σὰν νὰ εἶνε «σκαντζόχιρος». Τότε, τὰ
σκληρότατα ἀγκάθια ποὺ γεμί-
ζουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κορμοῦ

του, ἔχειν πρὸς ὅλες τὶς κυ-
τευθύνσεις. Μόλις λοιπὸν τὸ κα-
ταπιῆ μιὰ φάλαινα - παρα-
δείγματος χάριν - ὁ Διόδων
συσφαιρώνεται μέσα στὸ στο-
μάχι της. Τὰ ἀγκάθια του τρυ-
ποῦν τὰ τοιχώματα τοῦ στομα-
χιοῦ, τὸ ἐμποδίζουν νὰ συστέλ-
λεται καὶ νὰ διαστέλλεται κ' ἔ-
τοι ὁ Διόδων ἀποφεύγει τὸν
κίνδυνο νὰ... χωνευτῇ!

«Εντωμεταξὺ δημως, μὲ τὸ
κοφτερά τους δόντια ἀνοίγει δι-
έξοδο στὰ πλευρά τοῦ φοβεροῦ
κήτους, τρώγοντας τὶς σάρκες
του. Τὸ κήτος ἀγωνιά, πονάει
φριχτά, λυσσομανάει!»

«Ἄλλὰ τὶ μπορεῖ νὰ κάνῃ κα-
τὰ τοῦ ἀυράτου ἔχθρον, ὁ ὁ-
ποῖος - χωμένος σὰν μικρόβιο
μέσα στὶς σάρκες - σκάβει τὸ
κορμὶ τοῦ κήτους σὰν ακαπ-
νεύς μὲ τὸ τσαπί;

«Ἔτοι, ὁ Διόδων ἀνοίγοντας
τὴν περίεργη ὑπόνομό του στὸ
κορμὶ τοῦ κήτους, θυγάνει ζωντανός ξανά στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὸ
φτωχὸ κήτος ἔχει... ψοφήσει ἥδη ἀπὸ τὴ φρικιαστικὴ πληγὴ του!»

καὶ γιὰ ὅλα πρυνοεῖ.

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸς ὅλα τὰ βλέπει, μὰ ἔμεις δὲν τὸν βλέπουμε...
Παράξενο μοῦ φαίνεται.... Νά, μιλάει ὁ κόσμος καὶ γιὰ τὸ βα-
σιλῆα, μὰ αὐτὸν τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρυσα μέσα στὸ αὐτοκίνητό
του ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ «αὐτοκίνητο»...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τ δικό σου τὸ αὐτοκίνητο;

ΤΣΙΦΗΣ. Ναί, στὴν τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, γαντζώθηκα
πίσω ἀπὸ κάποιο αὐτοκίνητο καὶ πήγα καὶ ἐπισήμως νὰ δῶ τὸν
βασιλῆα. Λοιπὸν γιατὶ νὰ μὴ βλέπουμε καὶ τὸ Θεό;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Γιατὶ ὁ Θεός εἶνε πολὺ ψηλά. Πῶς νὰ τὸν δοῦμε;

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ γιατὶ δὲν κατεβαίνει καμμιὰ φορά;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κατεβαίνει πολλὲς φορές... μὰ μὴν περιμένεις νὰ
τὸν δῆς μὲ κρέατα καὶ κόκκαλα... «Ο Θεός δὲν εἶνε ἀνθρωπός,
εἶνε πνεῦμα, καθὼς λέει καὶ ἡ θρησκεία... νά, πῶς νὰ σου ἔξη-
γήσω;» Εἶνε ἔνας ἀέρας... «Ε, λοιπόν, ἔμεις οἱ δυστυχισμένοι
ἀνθρωποι, νοιώθουμε καμμιὰ φορὰ αὐτὸν τὸν ἀέρα, νά κατε-
βαίνῃ ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ νὰ μᾶς δροσίζῃ, νά μᾶς ἀνακουφίζῃ...
«Έγω νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθεια, σήμερα κοντά σου, τὸν ἔνοιωσα
αὐτὸν τὸν ἀέρα, κατάλαβα τὸ Θεό κοντά μου.